

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 8
від 21. 05. 2020 р.)

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Долженков О. Ф. – доктор політичних наук, доцент, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Музиченко Г. В. – доктор політичних наук, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Ростецька С. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, старший викладач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Жирков О. Г. – студент 4-го курсу спеціальності «Право» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Мицко І. І. – студентка 3-го курсу спеціальності «Політологія» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Сучасні виклики соціально - політичного розвитку:

С 91 **політико-правові та соціально-економічні виміри** : матеріали Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції, м. Одеса, 3 червня 2020 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2020. 143 с.

УДК 321(477)(063)

Дерев'янко О. Г.
студентка 2 курсу спеціальності «Політологія»
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна

АКТИВІЗМ РАДИКАЛЬНИХ ТЕЧІЙ В КРАЇНАХ ЄС

У сучасному європейському суспільстві роль політичних партій є однією з головних у вирішенні найважливіших проблем суспільства, формуванні політичного курсу країни, визначенні її зовнішньої політики та геостратегії. Не менш важливим є вивчення ідеологій політичних партій, адже саме ідеологія і декларує позиції партії, щодо системи цінностей у суспільстві і подальших напрямків розвитку. Загалом, ідеології політичних партій можна розбити на два великих табори: правих і лівих (хоча в сучасній ліберальній демократії можна виділити великий демократичний центр).

Прогнозувати ідеологічне майбутнє Європи досить складно, значною мірою на це впливають, як об'єктивні, так і суб'єктивні фактори, виявити які є досить непросто.

Фінансово-економічна кризи, які були в Європі у 2008 році і яка є наразі внаслідок Covid-19 спричинили різке зростання безробіття та посилення розмежування між найбагатшими та найбіднішими прошарками суспільства, значно посилила позиції радикальних та націоналістичних партій правої та лівої ідеології, які почали нарощувати свій політичний вплив в країнах Європейського Союзу.

У своїх публічних виступах представники цих сил асоціюють всі негативні соціально-економічні процеси в країнах з членством в Європейському Союзі, передачі значної кількості повноважень до Брюсселя та неможливості проводити власну незалежну економічну політику. Поряд із цим, провідне місце в ідеології партій продовжують зберігати ідеї повернення етнічних земель та відновлення історичної справедливості.

Після виборів 2014 року у Європарламенті більшість місць залишилися за трьома основними блоками - правоцентристським, лівим і ліберальним. Всі вони підтримують ідею європейської інтеграції. Тим не менш результати голосування у Великобританії, у Франції викликали найбільшу тривогу. У Данії і у Греції радикальні партії також набрали значну кількість голосів. Але в таких країнах, як Німеччина, Польща та Італія домінували на виборах традиційні, проєвропейські партії.

У Великобританії перемогу на європейських виборах здобула права Партія незалежності Сполученого Королівства (UKIP), яка виступає за вихід країни з Євросоюзу і більш жорсткий контроль над імміграцією. Партія заручилася підтримкою 27% виборців. Її лідер Найджел Фарадж назвав свою перемогу найбільшим політичним досягненням з часів появи в Сполученому Королівстві лейбористів. Дійсно, вперше в історії перемогу на загальних виборах у Великобританії не здобули консерватори, лейбористи, а партія, яка не має навіть представництва в парламенті.

Незважаючи на це, на Фарадж дивляться як на маргінального політика, який не має реальної ваги. Інші вважають, що країна увійшла в епоху чотирьохпартійної політики, в якій UKIP буде здатна конкурувати з провідними партіями [1].

У Франції настільки ж гучного успіху домогся вкрай правий Національний фронт. Лідер Національного фронту Марін Ле Пен - дочка засновника цієї партії Жана-Марі Ле Пена, при якому Національний фронт займав більш радикальні вкрай праві, націоналістичні позиції.

Партія Марін Ле Пен набрала 25% голосів і отримала в Європарламенті 24 місця. Незважаючи на своє становище партії-парії у французькому політичному істеблшменті, Національний фронт є третьою за популярністю партією у Франції. Основи його політики - французький націоналізм і протекціонізм, жорсткий контроль над імміграцією і нетерпимість до порушень закону. Фронт все більш скептично налаштований до ідеї європейської інтеграції.

У Греції схожого успіху - 26,6% голосів домоглася ліворадикальна партія Syriza – «Коаліція радикально

загальноосвітніх лівих». Спочатку ця партія була коаліцією, яка складалася з 13 організацій лівого і лівацького штабу. На нинішніх виборах вона отримала шість місць в Європарламенті. Її лідер - Алексіс Ціпрас, колишній член молодіжної організації комуністів і великий шанувальник Ернесто Че Гевари. Серед рухів, які входять в неї - євроскептики, "зелені", соціал-демократи, троцькісти, маоїсти і єврокомуністи. Партія виступає проти ліберальних реформ - пенсійної та соціального сектору. В 2012 році на тлі складного економічного становища в країні Syriza стала найбільшою парламентською і опозиційною партією Греції. На виборах в Європарламент вона отримала майже в три рази більше голосів, ніж вважається неонацистською партія "Золотий світанок", яка заручилася підтримкою 10% виборців і отримала два місця в Європарламенті.

У той час як у Голландії вкрай права партія Герта Вілдерса несподівано поступилася своїми позиціями, перемістившись з другого місця на четверте, у Данії перемогла Народна партія, виступаюча під подібними гаслами[2].

Датська Народна партія перемогла на виборах, отримавши 27% голосів. Вона дистанціюється від французького Національного фронту, однак точно так само виступає проти безконтрольної імміграції та політики мультикультуралізму. Датська Народна партія вважає, що мультикультурне суспільство стане для Данії катастрофою, і закликає повністю заборонити імміграцію в Данію з будь-яких країн, окрім Західної Європи.

У своїй економічній політиці вона близька до соціалістам і соціал-демократам, але виступає за збереження культурних традицій Данії, зміцнення ролі монархії і церкви. Її лідер Крістіан Тулусен Даль публічно заявляв, що в Данії більше немає місця мусульманам.

В Іспанії, створеної в березні 2014 року лівої партії Podemos, готували гучний провал на виборах в Європарламент. Її заснував молодий університетський професор з Мадрида Пабло Іглесіас, натхненний прикладом грецької лівої коаліції Syriza і її лідера Алексіса Ціпраса. Іглесіас використовував в якості бази для своєї партії вуличний протестний рух Indignados, що вимагає

радикальних змін у країні. Несподівано для всіх партія набрала майже вісім відсотків голосів і отримала п'ять місць в Європарламенті.

Podemos, як і Syriza, проповідує ліві погляди, хоча і більш помірковані. Особливою підтримкою партія користується в рядах безробітних. Вона незадоволена тим, що брюссельська бюрократія відірвана від реальних потреб іспанців, і виступає за реформи Європейського союзу, в тому числі реформу конституції. Її основне завдання - наслідувати приклад Syriza і зруйнувати існуючу нині двопартійну політичну систему Іспанії, яку ця партія називає «кастовою»[3].

Найближчим для України прикладом посилення радикальних сил у державі є Угорщина, де ультраправий «Йоббік» тривалий час асоціюється з інтенсивною підтримкою з боку. Ситуація із Кримом, за умови визнання його де-факто або навіть де-юре з боку міжнародної спільноти, дозволяє угорським радикалам сподіватися на повернення до складу Угорщини історичних угорських територій, втрачених за підсумками Першої світової війни. Не забувають угорці і про українське Закарпаття – навесні 2014 року «Йоббік» провів інформаційну кампанію та демонстрації, покликані винести на громадське обговорення можливість «повернення» Закарпаття до складу Угорщини в разі нездатності України забезпечити власну територіальну цілісність.

Зазначені процеси піднесення радикальних політичних сил в європейських країнах мають розглядатися як системна загроза не тільки для інтеграційного проекту ЄС, в тому числі з огляду на залучення до їхньої підтримки Росії, але і як довгострокова загроза для континентальної безпеки.

Література:

1. Тэвдой-Бурмули А. И. Правый радикализм в Европе – аналитическая статья. <http://www.rightworld.net/news/475> (Дата звернення: 29.03.20)
2. Шестоперова В. А. Правый вектор. Єврорадикали. <http://www.eurointegration.com.ua/articles/2014/07/1/7023803/> (Дата звернення: 28.03.20)

3. Власюк О. Д. Радикалізація політичних сил в країнах ЄС. <http://ukrinform.gov.ua/blog/oleksandrvaslyuk/radykalizaciya-politychnyh-syl-v-krayinah-yes> . (Дата звернення: 27.03.20)

Жестікова М. К.

студентка 2 курсу спеціальності «Маркетинг»

Одеський національний

політехнічний університет

м. Одеса, Україна

ПОЛІТИЧНИЙ МАРКЕТИНГ В УКРАЇНІ

Процес становлення в Україні демократичної політичної системи є динамічним і водночас складним. Приведено в рух фундаментальні засади, на яких побудоване суспільство, докорінного реформування зазнають соціально-економічні відносини, виникають нові політичні суб'єкти, змінюються усталені традиції, мотивація та життєві орієнтації людини. Сьогодні економічні та соціальні труднощі – історичні наслідки трансформації посттоталітарного суспільства, що мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер.

Як показує світовий досвід, необхідною умовою існування й розвитку демократії є закріплення на всіх рівнях суспільної свідомості та практики демократичних політичних цінностей. Особлива роль у процесі демократизації суспільства покладена саме на політичний маркетинг, оскільки саме від нього залежить як змінюється і влада і політична система.

Трансформаційні процеси, які відбуваються в Україні, потребують нових методів та інструментів дослідження політичної сфери. Ефективним засобом вивчення особливостей сучасного українського політикуму та демократизації суспільства стає політичний маркетинг [1, с. 223].

Демократична модернізація дала поштовх до прискорення становлення в Україні громадянського суспільства, саме існування